

בש"פ 451/15 - המבקשת: מדינת ישראל נגד המשיב: אשר מנגאשה

בבית המשפט העליון

בש"פ 451/15

בש"פ 551/15

לפני:

כבוד השופט מ' מזוז

המבקשת:

מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב:

אשר מנגאשה

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, וכן ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 21.1.2015 במ"ת 20686-11-12 שניתן על-ידי כב' השופט אבו טהה

תאריך הישיבה:

ח' בשבט התשע"ה (28.1.2015)

בשם המבקשת:

עו"ד אופיר טישלר; עו"ד גיורא חזן

בשם המשיב:

עו"ד שי ברגר

החלטה

1. דיון מאוחד בשני הליכים: תחילה הגישה המדינה בקשה (שביעית) להארכת מעצרו של המשיב בתשעים ימים.

עמוד 1

או עד למתן פסק דין בתפ"ח 20623-11-12, לפי המוקדם (בש"פ 451/15). סמוך לאחר מכן, ביום 21.1.2015, ניתנה החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע בגדרה התקבלה בקשת המשיב לעיון חוזר בהחלטה לעצור אותו עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו (כבוד השופט נ' אבו טהה, מ"ת 20686-11-12). המדינה הגישה ערר על החלטה זו (בש"פ 551/15).

ביום 22.1.2015 הוריתי כי הדיון בשני ההליכים יתקיים במאוחד, וכי המשיב יישאר במעצר עד למועד הדיון, שנקבע לבקשת שני הצדדים ליום 28.1.2015.

2. כפי שיפורט להלן, החלטתי לקבל את הערר, להשיב את מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים על כנו, ולהאריך את מעצר המשיב בתשעים ימים או עד למתן פסק דין בעניינו, לפי המוקדם.

האישום והליכי המעצר

3. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו ולאחרים עבירות אלימות חמורות במסגרת פעילות בארגון פשיעה. כתב האישום תואר בפירוט בהחלטת השופט רובינשטיין בבש"פ 5359/13 (החלטה מיום 13.8.2013). לענין המשיב בהליכים שלפני אציין בתמצית אך את האישום הרביעי, המייחס למשיב, יחד עם הנאשמים 2 ו-4 ואדם נוסף בשם בוריס, קשירת קשר לרצוח את יוני שבתייב על רקע השתייכותו לחבורה יריבה לארגון. על פי המפורט בכתב האישום, המשיב הסיע את החוליה לביתו של עד המדינה, שם הצטיידו באקדח לביצוע הרצח. משם הסיע המשיב לביתו של יוני שבתייב, שם ארבו לו מחוץ לדירתו, וכשהבחינו בו ניגש בוריס לעברו וירה בגבו שלוש יריות. שבתייב נפל ארצה אך בהמשך הצליח להימלט.

על רקע זה יוחסו למשיב העבירות הבאות: קשירת קשר לביצוע פשע (לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ניסיון לרצח (לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין); נשיאת נשק (לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין); פציעה בנסיבות מחמירות (לפי סעיף 344 וסעיפים 355(א)(1) ו-335(א)(2) לחוק העונשין); ושיבוש הליכי משפט (לפי סעיף 244 לחוק העונשין); כולן בצירוף סעיף 3 לחוק מאבק ארגוני פשיעה, התשס"ג-2003.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המדינה בקשה לעצור את כלל הנאשמים עד לתום ההליכים נגדם. ביום 21.3.2013 נעתר בית המשפט המחוזי (כבוד השופט נ' אבו טהה) לבקשה בהחלטה מפורטת ומנומקת.

בית המשפט קבע, כי הונחה תשתית ראייתית לכאורית לקיומו של "ארגון פשיעה" וכן להוכחת אשמת הנאשמים בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום. בהחלטה פורט כי חברות המשיב בארגון הפשיעה ומעורבותו בניסיון הרצח עולות מהודעות עד המדינה (אשר זהותו חוסה תחת איסור פרסום), ובצדן ראיות סיוע, ובין היתר שיחות שהוקלטו בהאזנות סתר, עדויות ראייה המאמתות פרטים בעדות עד המדינה ועוד. מן הראיות עלה לכאורה כי תפקידו של המשיב היה להסיע את האחרים אל הזירה ולמלט אותם משם, וכי ראה את מסירת האקדח לבוריס וידע לאיזו מטרה נמסר, ובוריס אף סבר כי המשיב ראוי לתמורה כספית על חלקו בענין.

בהמשך לאמור צוין בהחלטה, כי הנאשמים לא חלקו על קיומה של עילת מעצר. תסקירי שירות המבחן קבעו שקיימת רמת מסוכנות גבוהה להישנות ביצוע עבירות, והצביעו על עברם הפלילי המכביד של כמה מהמשיבים, בהם המשיב דנן, ומעורבותם העמוקה במעשים החמורים מושא כתב האישום. בית המשפט הורה כי אין בחלופות המעצר שהוצעו כדי לתת מענה לרמת המסוכנות הגבוהה לשלום הציבור ובטחונו, "נוכח אופי המעשים אשר מבוצעים לכאורה במסגרת ארגון פשיעה, שאינו בוחל בעיסוק במגוון רחב של עבירות פליליות באופן היררכי, שיטתי ומאורגן, החל בעבירות בעלות גוון של אלימות קשה, תוך שימוש בנשק קר ובנשק חם, וכלה בעבירות בעלות אופי כלכלי, המלווה לעיתים בהתנהגות אלימה...".

5. מעצרו של המשיב הוארך מאז שש פעמים (חלקן בהסכמתו, בהליכי בש"פ שמספריהם 5359/13; 7375/13; 598/14; 3086/14; 5125/14 ו-7195/14). בהחלטת ההארכה האחרונה שניתנה בעניינו, הורה השופט זילברטל על הגשת תסקיר מעצר מטעם שירות המבחן, אשר יתייחס לאפשרות שחרור המשיב בתנאים.

6. המשיב הגיש במהלך תקופת מעצרו שתי בקשות לעיון חוזר בהחלטה לעצור אותו עד תום ההליכים. בקשתו הראשונה נדחתה בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 15.1.2014. המשיב ביקש לשחררו ממעצר לאחר שעד המדינה העיד בחקירתו הנגדית כי המשיב אינו חבר בארגון הפשיעה, אולם בית המשפט קבע, כי אין בכך משום כרסום ממשי בראיות הלכאוריות, שכן "הבסיס הראייתי הלכאורי מורכב לא רק מעדות עד המדינה, אלא ממגוון ראיות המלמדות על מעורבותו העמוקה של המבקש במעגל הפנימי של הארגון". בית המשפט הוסיף, כי אף התשתית הראייתית לעבירת ניסיון הרצח, אשר נותרה איתנה, מחזקת את חברותו בארגון, והיא אף מעמידה לבדה ראיות לעבירה חמורה המצדיקה מעצרו אפילו היתה מתקבלת טענתו בדבר כרסום בראיות לחברותו בארגון. המשיב לא ערר על החלטה זו.

7. באוקטובר 2014 שב המשיב ופנה בבקשה נוספת לעיון חוזר במעצרו. תחילה נקבע, בהחלטה שניתנה ביום 26.11.14, כי חל "כרסום ממשי" בראיות להוכחת חברות המשיב בארגון פשיעה, ובהמשך, בהחלטה משלימה מיום 21.1.15, נקבע כי קיים "קושי לא מבוטל" גם בתשתית הראייתית ביחס לעבירה של ניסיון הרצח שתוארה באישום הרביעי בכתב האישום.

בית המשפט אמנם הזכיר כי בהחלטתו בבקשה הראשונה לעיון חוזר קבע כי מעורבותו העמוקה של המשיב בארגון נלמדת ממגוון ראיות ולפיכך חזרת עד המדינה מגרסתו בדבר השתייכות המשיב לארגון הפשיעה אינה מגבשת כרסום ממשי בראיות. ואולם, לדעתו חל כעת כרסום בראיות לחברות המשיב בארגון הפשיעה מאחר שבינתיים נתקבלה עתירת המשיב לגילוי ראיה חסויה, במסגרתה נמסר כי עד המדינה הוא אשר נהג ברכב אשר הסיע את בוריס לביצוע ניסיון הרצח. לכך הוסיף כי התובע הציג אך טיעון כללי בענין הראיות להשתייכות המשיב לארגון פשיעה ולא הצביע על ראיות קונקרטיות, וכי במחקרי התקשורת לא נמצאו ממצאים הקושרים את המשיב לארגון. כן קבע כי ישנו "קושי לא מבוטל" בתשתית הראייתית להוכחת מעורבות המשיב בניסיון הרצח, נוכח טענת המשיב כי עד המדינה הוא שהסיע את הנאשמים למקום האירוע, הנסמכת על הידיעה שחסינה הוסר כאמור ועל איכון מכשיר הטלפון הנייד בו החזיק. ואולם, בית המשפט ציין כי לחובת המשיב עומדת עדיין ראיה מרכזית בדמות השיחה בה דובב עד המדינה את בוריס, וכי סוגיה זו מקומה להתלבן בהליך העיקרי.

אחר האמור הורה בית המשפט לשחרר את המשיב לחלופת מעצר בבית הוריו, תוך חיובו באזיק אלקטרוני ובטוחות נוספות. זאת, לאור התמשכות ההליכים ומשך הזמן שנותר לסיומם, הגם שהתיק קרב לישורת האחרונה, ונוכח

נכונותו של שירות המבחן לבחון חלופת מעצר, הגם שלבסוף נמנע מהמלצה לשחררו.

8. מכאן ערר המדינה שלפני על ההחלטה לשחרר את המשיב, ובצדו בקשת המדינה להאריך את מעצרו של המשיב בתשעים ימים נוספים או עד למתן פסק הדין בעניינו, לפי המוקדם.

טיעוני הצדדים

9. בטיעוניה בכתב ובדיון בעל-פה טענה המדינה, כי המשיב לא הראה כי חל "מהפך ראייתי של ממש" בראיות לחברותו בארגון פשיעה, כפי הרף הנדרש על-פי הפסיקה לשם עיון מחדש במעצר עד תום ההליכים. יתרה מזאת, טענת המשיב בענין עדות עד המדינה בדבר אי השתייכותו לארגון הפשיעה נדחתה זה מכבר על-ידי בית המשפט במסגרת הבקשה הראשונה לעיון חוזר, תוך ציון שהבסיס הראייתי למעורבותו העמוקה של המשיב במעגל הפנימי של הארגון מורכב ממגוון ראיות מעבר לעדות עד המדינה. על כן, משלא חל שינוי במערך ראיות זה, לא היה מקום לשנות מן ההחלטה בבקשה הראשונה לעיון חוזר. המדינה שבה והצביעה על שיחות שנקלטו בהאזנת סתר בהן נשמע המשיב משוחח עם אנשי הארגון, מכנה את נאשם 2 בכינוי השמור לראשי ארגון, מעורב במתן הלוואות לראשי הארגון ועוד. אף עצם נכונותו ליטול חלק ברצח אדם שהוא אינו מכיר מעידה, לשיטת המדינה, כי הוא סר למרות ראש הארגון, הנאשם 2, שלבקשתו בוצע ניסיון הרצח.

המדינה הוסיפה וטענה, כי ככל שיש "קושי לא מבוטל" בראיות למעורבות המשיב בעבירת ניסיון הרצח - כקביעת בית משפט קמא - הרי מקומו להתברר במסגרת התיק העיקרי. לשם עיון חוזר בהחלטת מעצר עד תום ההליכים אין די ב"קושי לא מבוטל" אלא נדרש "מהפך דרמטי" בראיות, ולא זה מצב הדברים בעניינו. המדינה הצביעה על הקלטת השיחה בין עד המדינה לבוריס, בה הפליל בוריס את עצמו ואת המשיב ונאשם 4 במעשה, ואשר תימוכין לה נמצאו בעדויות עדי ראיה וממצאים בזירה. כן הצביעה על כך שהמשיב הרחיק עצמו מהאירוע לחלוטין והכחיש קשר בינו לבין נאשמים 2 ו-4 ביום האירוע, וכי לאחר שעומת עם האזנות הסתר מהן עולה תמונה אחרת שינה גרסתו בענין ונתן הסבר לא משכנע. אשר לטענת המשיב לפיה עד המדינה הוא אשר נטל חלק באירוע ולא הוא, הפנתה המדינה לעדות בוריס בבית המשפט, בה חזר ומסר כי המשיב נטל חלק באירוע וכי עד המדינה לא נטל בו חלק. בנוסף טענה, כי אין משקל לידיעה המודיעינית שנחשפה בעתירה לגילוי ראיה בהיותה עדות שמיעה אשר מוסרה מסרב להעיד ולאשרה בחקירה, וכי הטלפון הנייד, אשר הסתבר שהיה בידי עד המדינה ולא בידי אחד הנאשמים, אוכן במרחק לא מבוטל מזירת האירוע ולכן לא הוגש על-ידי המדינה כראיה. המדינה הוסיפה, כי אף ההגנה לא הגישה את הפלט לבית המשפט, ולפיכך בית המשפט התייחס בהחלטתו לטענה הנוגעת לראיה שכלל לא הוצגה לו.

אשר לעילת המסוכנות, נטען כי מסוכנות המשיב גבוהה ולא פחתה בחלוף הזמן מאז נעצר לראשונה עד לתום ההליכים. מסוכנותו הרבה נלמדת מן המעשים החמורים המיוחסים לו - השתייכות לארגון פשיעה והשתתפות בניסיון רצח במסגרתו, וכן מעברו הפלילי הכולל עבירות אלימות חמורות ומאסרים בפועל חרף גילו הצעיר. בנוסף לכך, לאחר החלטת בית המשפט בעיון החוזר נודע, כי בתאריך 11.1.2015 הרשיע בית משפט השלום בבאר שבע את המשיב בעבירות של תקיפה וגרימת חבלה ממשית, וזאת בגין אירוע תקיפה שאירע ביום 6.3.2014 בו תקף המשיב, יחד עם הנאשמים 2 ו-4, את הנאשמים 1 ו-3 בתא המעצר בבית המשפט. בגין כך נגזרו על המשיב 11 חודשי מאסר בפועל. התפתחות זו, טוענת המדינה, מלמדת כי המעצר הממושך בו היה נתון המשיב לא היה בעל אפקט הרתעתי על המשיב

ומסוכנותו לא פחתה, ולכן לא ניתן לתת בו אמון ולשחררו לחלופת מעצר.

לאור כל האמור, ובשים לב לכך שההליך העיקרי מצוי בישורת האחרונה, כאשר ישיבת סיום ההוכחות קבועה ליום 17.2.15, מבקשת המדינה לבטל את החלטת בית המשפט קמא מיום 21.1.2015, ולהורות על הארכת מעצרו של המשיב בתשעים ימים נוספים או עד למתן פסק הדין בעניינו.

10. מנגד, תמך בא כוח המשיב טיעוניו בנימוקי בית המשפט קמא. בתוך כך שב וטען, כי המשיב אינו משתייך לארגון הפשיעה, והפנה לעדות עד המדינה במשפט בה מסר הוא כי המשיב אינו חבר בארגון, ולמחקרי התקשורת מהם עולה, כי המשיב קיים שיחות ספורות בלבד עם הארגון, מתוך אלפי שיחות. כן הצביע על ראיות הקושרות את עד המדינה לאירוע, ביניהן הידיעה שחסינה הוסר, אשר לדידו הינה בעלת משקל על אף שמוסרה שותק ומסרב להעיד בבית המשפט, וכן העובדה שהסתבר שמכשיר הטלפון הנייד אשר המדינה מסרה כי שימש את היורה - שימש את עד המדינה ואוכן בזירת האירוע.

לענין המסוכנות טען בא כוח המשיב, כי אין להתחשב בהרשעה שהתווספה לאחרונה מאחר שלא עמדה לפני בית המשפט קמא. המשיב ביקש להצביע על כך שעוד בהליך הארכת המעצר הקודם הורה השופט זילברטל לשירות המבחן להגיש תסקיר עדכני בעניינו כדי לבחון אפשרות שחרור, ולפיכך לגישתו הערר דנן הוא למעשה ניסיון לערער על החלטת השופט זילברטל. המשיב טען עוד, כי החלטת בית המשפט לשחררו בחלופת מעצר מבוססת נוכח התנאים שנקבעו - איזוק אלקטרוני ופיקוח מפקחים, ובשים לב להתמשכות ההליכים, אשר להערכתו לא יושלמו בישיבת ההוכחות האחרונה שנקבעה, מה גם שלאחריה עוד יידרש זמן לסיכומי הצדדים ומתן הכרעת בית המשפט.

11. בתום הדיון לפני הוריתי, כי המשיב יישאר במעצר עד למתן החלטה בשני ההליכים שנדונו יחדיו.

12. לאחר הדיון הגישה המדינה את חומר הראיות להוכחת השתייכות המשיב לארגון פשיעה ולחלקו בעבירת ניסיון הרצח, אליה נלוותה הודעה המפרטת מהן הראיות שצורפו לקלסר. המשיב מצדו הגיש בקשה להגיש תגובה להודעת המדינה, אליה צירף את תגובתו עוד טרם שניתנה לו הרשות לכך. המדינה ביקשה להגיש תגובה לתגובת המשיב, ככל שתתקבל. נוכח החלטתי שלהלן לא ראיתי צורך בכך.

דיון והכרעה

13. לאחר עיון בחומר ובטענות הצדדים באתי לכלל מסקנה, כי דין ערר המדינה להתקבל. הצדדים טענו לפני ארוכות - זה בכה וזהה בכה - בענין הראיות לזכותו ולחובתו של המשיב. ואולם, ההכרעה בשאלה האם הכרסום בראיות התביעה, אליבא דידו של בית משפט קמא, מצדיק את שחרורו לחלופת מעצר, תיגזר מהקביעה האם מדובר בכרסום העומד ברף שנקבע לענין זה בפסיקה כמקום עילה לעיון חוזר בהחלטה לעצור עד תום ההליכים, אם לאו.

14. הלכה פסוקה היא כי העיון מחדש במעצר עד לתום ההליכים בנימוק של כרסום בראיות שמור למקרים בהם חל "מהפך ראיתי" עד ש"הקערה נהפכה כליל על פיה". כך, למשל: בבש"פ 8216/13 אוחיון נ' מדינת ישראל, פסקה

7 (30.1.2014) נקבע לענין זה כדלקמן:

"הלכה עמנו, כי לצורך עיון מחדש במעצר עד תום ההליכים בטענה לכרסום ראייתי, יש להראות כי בתשתית הראייתית חל 'מהפך ראייתי', 'כרסום מהותי ומשמעותי', 'שינוי דרמטי', 'כרסום עמוק', כי 'הקערה נהפכה כליל על פיה', כי השינויים הם כאלה 'שמוטטו את ראיות התביעה' וכיו"ב. ביטויים אלה מלמדים כי לא די בהעלאת טענה כזו או אחרת כדי להצדיק ביקורת שיפוטית נוספת במישור הראייתי (ראו, לדוגמה, החלטת השופט רובינשטיין בבש"פ 7260/13 מדינת ישראל נ' כיאל (18.11.2013); החלטת השופט מלצר בבש"פ 4786/12 מדינת ישראל נ' טנסקי (12.7.2012); החלטת השופט פוגלמן בבש"פ 5387/12 קריאף נ' מדינת ישראל (16.7.2012))."

15. במקרה דנן לא עמדה בקשת המשיב לעיון חוזר ברף נדרש זה. אל מול עדותו של עד המדינה לפיה המשיב אינו משתייך לארגון הפשיעה, מצביעה המדינה על שיחותיו של המשיב עם ראשי הארגון, אשר הוקלטו בהאזנות הסתר, בהן הוא אף מכנה את נאשם 2 בכינוי השמור לראשי ארגון פשיעה. טענת המשיב לכרסום בראיות להשתייכותו לארגון פשיעה על יסוד עדות עד המדינה נטענה ונדחתה על-ידי בית המשפט בבקשה הראשונה לעיון חוזר, וסטייתו ממנה כעת אינה נהירה בשים לב לכך שהראיות הנזכרות בהנמקה נוגעות בעיקרן לעבירת ניסיון הרצח. בנסיבות אלה, לא היה מקום לשנות מהחלטת בית המשפט בבקשה הראשונה לעיון חוזר. ההליך של בקשה לעיון חוזר מוגבל למקרים בהם "נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה" (סעיף 52 (א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996), ולא כך הוא בענין הראיות להוכחת השתייכות המשיב לארגון פשיעה.

16. אף הטענות בדבר כרסום בתשתית להוכחת חלקו של המשיב במעשה ניסיון הרצח אינן עולות כדי כרסום ברף הנדרש. בית המשפט אמנם סבר כי בתשתית זו יש "קושי לא מבוטל", אלא שבכך אין די לשינוי ההחלטה בדבר מעצר המשיב, שכן אין קושי זה עולה כדי שינוי בראיות אשר יש בו "כדי להפוך את הקערה על פיה, עד כדי הטיית הכף לזכות הנאשם באופן שהסיכויים לזכויו עולים על הסיכויים להרשעתו" (בש"פ 4794/95 שאבי ואח' נ' מדינת ישראל, (6.8.1995)). אל מול טענת המשיב כי עד המדינה הוא שנהג ברכב בליל האירוע, הנסמכת על ידיעה שהוסר חסיונה ואיכון טלפון שלא הוגש לבית המשפט, עומדת טענת המדינה כי המשיב הוא שנהג ברכב בליל האירוע, הנסמכת על שיחותיו של בוריס עם עד המדינה בה הפליל בוריס אותו ואת יתר המעורבים במעשה.

17. בית המשפט קמא פירט בהחלטתו את הראיות והטענות מזה ומזה, ואף הבהיר כי "סוגיה זו מקומה להתלבן בפני המותב העיקרי, חרף הבעייתיות שעמד עליה בא כוח המבקש המלומד". זה אכן מקומו הנכון של הברור לצורך ההכרעה באשמתו של המשיב, ובמיוחד כאשר המשפט הגיע לישורת האחרונה כאמור. "אין בית משפט זה, בדונו בערר, בודק את העדויות אחת לאחת, שוקל את הסתירות בדברי העדים לעומת דבריהם הם בחקירה המשטרית או לעומת דבריהם של עדים אחרים. אין זה מתפקידו לבדוק את מהימנותם של העדים, דבר שממילא לא ניתן לעשותו בהליך זה. כל אלה ייעשו בבוא העת על ידי השופט השומע ורואה את העדים ומתרשם מהם. כל עוד אין בחומר הראיות על פניו כדי להפוך את גרסת התביעה או כדי לכרסם בה כרסום עמוק, אין מקום להורות על שחרור הנאשמים ממעצר" (ענין שאבי לעיל, פסקה 6 שם).

18. אשר למסוכנות המשיב, תסקיר שירות המבחן קובע, כי לא ניתן לשלול את הסיכון להישנות התנהגות עבריינית מצד המשיב נוכח חומרת מעשיו, עברו הפלילי, והיותו נגרר אחרי אחרים ומתקשה להציב לעצמו גבולות ולנתק קשריו עם גורמים שוליים. אך על אף האמור היה שירות המבחן נכון לבחון חלופת מעצר לאור התמשכות ההליכים ונוכח הערכתו כי למעצר היה אפקט הרתעתי על המשיב, אלא שהחלופה שהציע המשיב נמצאה בלתי מתאימה בשים לב

לרמת הסיכון הנשקפת מן המשיב.

לתמונת המסוכנות האישית של המשיב העולה מן התסקיר מצטרפת כעת הרשעתו הנוספת במעשי אלימות בתא המעצר בבית המשפט. הרשעה זו, אשר ניתנה סמוך לפני החלטת בית המשפט מושא הערר, שבה ומוכיחה כי מן המשיב נשקפת מסוכנות וכי ההרתעה לה קיווה שירות המבחן לא הושגה. המשיב קובל על כך שהמדינה לא הציגה את ההרשעה לבית המשפט קמא ולכן לא נשקלה היא על ידו. בא כוח המדינה מסר כי דבר ההרשעה נודע רק לאחר מתן ההחלטה. מכל מקום, ברי כי אין מקום להתעלם ממנה כעת.

בתמונה הכוללת אני סבור כי ניתן לומר כי מסוכנות המשיב פחתה וממילא לא ניתן לתלות בכך את שחרורו בחלופת מעצר. נוכח עברו הפלילי של המשיב, מעשיו החמורים מושא כתב האישום, הרשעה חמורה נוספת מהעת האחרונה, בצירוף התרשמות שירות המבחן ממאפייני אישיותו והסיכון להישנות המעשים, אני סבור כי לא קמה בנסיבות הענין עילה לשינוי ההחלטה לעצור את המשיב עד תום ההליכים.

19. נוכח כל המפורט לעיל מסקנתי היא, כי דין עררה של המדינה על ההחלטה לשחרר את המשיב בחלופת מעצר להתקבל.

20. ובאשר לבקשת המדינה להארכת מעצרו של המשיב בתשעים ימים נוספים, או עד לפסק הדין בעניינו, לפי המוקדם. ההליכים בתיק העיקרי מצויים בישורת האחרונה ממש. בתיק העיקרי, אשר עניינו בפרשת אישומים נגד תשעה נאשמים, התקיימו עד כה עשרות רבות של דיונים. עיכובים שחלו בתחילת ההליכים נבעו משינויים בייצוג הנאשמים, ובהמשך חל עיכוב לטובת מגעים להסדר טיעון שלא צלחו. פרשת התביעה הסתיימה זה מכבר וגם פרשת ההגנה עומדת לפני סיום. ישיבה אחרונה לסיום פרשת ההגנה קבועה ליום 17.2.2015, ולאחריה ייוותר להשלים את שמיעת סיכומי הצדדים וליתן הכרעת דין.

בנסיבות אלה, למרות התמשכות ההליכים תקופה לא מבוטלת, אני רואה מנוס מלהורות על הארכת מעצרו של המשיב בתשעים ימים או עד למתן פסק הדין בעניינו, לפי המוקדם.

21. סוף דבר: אני מקבל את ערר המדינה על החלטת בית המשפט קמא, בה קיבל את בקשת המשיב לעיון חוזר. המשיב ייוותר במעצר עד לתום ההליכים, אשר מוארך בזה בתשעים ימים נוספים, החל מיום 2.2.2015, או עד למתן פסק הדין בתפ"ח 11-12-20623, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"א בשבט התשע"ה (10.2.2015).

ש ו פ ט